Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Niende Afdeling)

26. oktober 2017*

»Personalesag – tjenestemænd – Cedefop – forfremmelse – forfremmelsesåret 2015 – afgørelse om ikke at forfremme sagsøgeren til lønklasse AD 12 – vedtægtens artikel 44 og 45 – sammenligning af fortjenester – begrundelsespligt – stiltiende afslag på klagen – ansvar«

I sag T-601/16,

Georges Paraskevaidis, Auderghem (Belgien), ved advokat S. Pappas,

sagsøger,

mod

Det Europæiske Center for Udvikling af Erhvervsuddannelse (Cedefop) ved M. Fuchs, som befuldmægtiget, bistået af advokat A. Duron,

sagsøgt,

angående et søgsmål i henhold til artikel 270 TEUF med påstand dels om annullation af afgørelsen truffet af Cedefops direktør den 4. november 2015 om ikke at forfremme sagsøgeren til lønklasse AD 12 i forfremmelsesåret 2015, dels om erstatning af det tab, som sagsøgeren angiveligt har lidt som følge af denne afgørelse,

har

RETTEN (Niende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, S. Gervasoni, og dommerne L. Madise og R. da Silva Passos (refererende dommer),

justitssekretær: E. Coulon,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

Tvistens baggrund

1 Sagsøgeren, Georges Paraskevaidis, blev fastansat i Generalsekretariatet for Rådet for Den Europæiske Union den 1. juli 1988 som tjenestemand i lønklasse A 7. Den 15. juli 1996 blev han udstationeret ved Det Europæiske Center for Udvikling af Erhvervsuddannelse (Cedefop), hvor han blev ansat som midlertidigt ansat i en stilling som administrator og dernæst i stillingen som administrationschef.

2 Fra den 1. januar 1999 blev sagsøgeren overført til Cedefop, hvor han blev fastansat tjenestemand i lønklasse A 5, løntrin 2. I 2002 blev han omplaceret til stillingen som rådgiver vedrørende med den administrative reform.

3 I forbindelse med ændringen af vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«), som trådte i kraft den 1. maj 2004, blev sagsøgeren indplaceret i ansættelsesgruppen for administratorer (AD) i lønklasse AD 11.

4 Efter at have været udstationeret ved Det Europæiske Genopbygningsagentur (EAR) fra den 1. september 2003, blev sagsøgeren den 16. januar 2007 genansat ved Cedefop som chef for afdelingen for finanser og offentlige kontrakter. Han var på dette tidspunkt indplaceret i lønklasse AD 11, løntrin 5.

5 Den 1. marts 2011 nåede sagsøgeren løntrin 8, dvs. det højeste løntrin i lønklasse AD 11. Han ansøgte herefter om at blive forfremmet til lønklasse AD 12, først i forbindelse med forfremmelsesåret 2010, ved e-mail af 18. maj 2011, derefter i forbindelse med forfremmelsesåret 2011, ved e-mail af 3. oktober 2011. Hans ansøgninger blev imidlertid ikke imødekommet.

6 Samtidig hermed ansøgte sagsøgeren, ved e-mail af 18. maj 2011, om, at der blev taget hensyn til hans ansættelsesperiode ved EAR og til de forfremmelsespoints, som han havde opnået, med henblik på at fremme hans avancement ved Cedefop. Denne ansøgning blev afslået i det væsentlige af den grund, at sagsøgeren ikke havde været udstationeret ved EAR i tjenestens interesse og således i egenskab af tjenestemand, men efter egen ansøgning og i egen interesse, og følgelig i egenskab af midlertidigt ansat, og at der ved Cedefop ikke var praksis for at tage hensyn til en sådan erfaring med henblik på at bedømme fortjenesterne for en ansøger til en forfremmelse.

7 Den 9. januar 2014 indgav sagsøgeren en ansøgning til direktøren for Cedefop, ansættelsesmyndigheden, i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, hvori han klagede over, at han i 20 år ikke var blevet forfremmet. Denne ansøgning blev ikke imødekommet.

8 Den 31. marts 2015 fremsendte sagsøgerens overordnede listen over de tjenestemænd, der blev foreslået forfremmet, til afdelingen for menneskelige ressourcer. Sagsøgeren var opført på denne liste, selv om det blev præciseret, at en forfremmelse af ham havde sekundær prioritet.

9 Den 6. august 2015 offentliggjorde chefen for Cedefops afdeling for »Resources and Support« en liste over forfremmelsesværdige tjenestemænd. Sagsøgeren var opført på listen blandt de tjenestemænd, der kunne forfremmes til lønklasse AD 12.

10 Sagsøgeren var til gengæld ikke opført på den liste over tjenestemænd, som blev udfærdiget af styrelsesudvalget den 14. oktober 2015, og som omfattede de tjenestemænd, der af ansættelsesmyndigheden blev foreslået forfremmet.

11 Den 4. november 2015 udfærdigede ansættelsesmyndigheden listen over forfremmede tjenestemænd, hvorpå sagsøgeren ikke var opført (herefter »den anfægtede afgørelse«).

12 Den 29. januar 2016 indgav sagsøgeren på grundlag af vedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage over den anfægtede afgørelse, som blev meddelt ansættelsesmyndigheden den 3. februar 2016. Han gjorde heri gældende, at den anfægtede afgørelse var behæftet med et åbenbart urigtigt skøn, og at den tilsidesatte vedtægtens artikel 44 og 45 samt lighedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Klagen indeholdt ligeledes et erstatningskrav.

13 Den 19. april 2016 fremlagde sagsøgeren mundtligt de argumenter, der blev fremført til støtte for hans klage, for klageudvalget.

14 Cedefop besvarede ikke udtrykkeligt denne ansøgning, hverken inden for den frist på fire måneder, der er fastsat i vedtægten, eller efterfølgende.

15 Sagsøgeren blev genansat ved Rådet den 1. februar 2016.

Retsforhandlinger og parternes påstande

16 Ved stævning indleveret til Retten for EU-Personalesagers Justitskontor den 22. juni 2016 har sagsøgeren anlagt dette søgsmål, der oprindeligt blev registreret under sagsnr. F-31/16.

17 I medfør af artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2016/1192 af 6. juli 2016 om overførsel til Retten af kompetencen til som første instans at afgøre tvister mellem Den Europæiske Union og dens ansatte (EUT 2016, L 200, s. 137), er den foreliggende sag blevet overført til Retten i den stand, som den befandt sig i den 31. august 2016 og skal derfor behandles i henhold til Rettens procesreglement. Sagen er blevet registreret under sagsnr. T-601/16 og er blevet henvist til Niende Afdeling.

18 Da parterne ikke har anmodet om afholdelse af retsmøde, jf. procesreglementets artikel 106, stk. 1, i, har Retten (Niende Afdeling), idet den finder, at sagen er tilstrækkeligt oplyst ved sagsakterne, i medfør af procesreglementets artikel 106, stk. 3, besluttet at træffe afgørelse i sagen, uden at retsforhandlingerne omfatter en mundtlig del.

19 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede afgørelse annulleres.

– Cedefop tilpligtes at betale sagsøgeren en erstatning for hans økonomiske og ikke-økonomiske tab.

– Cedefop tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

20 Cedefop har nedlagt følgende påstande:

– Sagen afvises delvist.

– Frifindelse.

– Frifindelse for så vidt angår påstanden om erstatning for det angiveligt lidte tab.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

Om påstanden om annullation

21 Sagsøgeren har fremført tre anbringender til støtte for sin påstand om annullation af den anfægtede afgørelse. Det første anbringende vedrører en tilsidesættelse af begrundelsespligten. Det andet anbringende vedrører tilsidesættelse af vedtægtens artikel 44 og 45 samt af ligebehandlingsprincippet og princippet om ret til en karriere. Det tredje anbringende vedrører tilsidesættelse af omsorgspligten og af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

22 I forbindelse med det første anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede afgørelse er behæftet med en mangelfuld begrundelse. Sagsøgeren har i denne henseende påpeget dels, at den nævnte afgørelse indskrænker sig til en liste over navnene på de forfremmede tjenestemænd, dels, at afgørelsen om afslag på hans klage ikke indeholder nogen begrundelse, eftersom den er stiltiende.

23 Der er således ikke fremført nogen fyldestgørende begrundelse for den anfægtede afgørelse, hverken under den administrative procedure eller hvad angår hans tidligere ansøgninger om forfremmelse. Følgelig er sagsøgeren af den opfattelse, at han ikke har været i stand til at forstå begrundelsen for, at han ikke er opført blandt de forfremmede tjenestemænd.

24 Sagsøgeren har gjort gældende, at den eneste oplysning, som han rådede over i denne henseende, blot var forlydender om, at hans forfremmelse til lønklasse AD 12 var blevet afslået, fordi den ville have medført, at han var blevet indplaceret i en højere lønklasse end såvel hans direkte overordnede som Cedefops vicedirektør. Han har præciseret, at sådanne overvejelser, også selv om de anses for godtgjort, ikke gyldigt kan begrunde et afslag på forfremmelse.

25 I øvrigt har sagsøgeren påpeget, at når den pågældende afgørelse, som i det foreliggende tilfælde, ikke er begrundet, fremgår det af dom af 3. oktober 2006, Nijs mod Revisionsretten (T-171/05, EU:T:2006:288, præmis 41-47), og af 8. oktober 2008, Barbin mod Parlamentet (F-81/07, EU:F:2008:125, præmis 28), at begrundelsen ikke kan afhjælpes under den retslige procedure. Den anfægtede afgørelse bør derfor annulleres på dette grundlag til trods for den begrundelse, som Cedefop er fremkommet med i svarskriftet.

26 Sagsøgeren har tilføjet, at reglen om overensstemmelse mellem klagen og stævningen understøtter, at det er umuligt at afhjælpe en bebyrdende retsakts begrundelse under den retslige procedure, eftersom en sådan regel forbyder ham at fremsætte nye anbringender under den nævnte procedure, selv om han ikke kender begrundelsen for den afgørelse, hvis lovlighed han bestrider. Han er af den opfattelse, at en sådan situation medfører et brud med princippet om ligestilling, da administrationen de facto befinder sig i en mere gunstig situation end ham.

27 I øvrigt har sagsøgeren bestridt Cedefops argumentation, hvorefter det kendskab, som han havde til sine bedømmelsesrapporter, til bemærkningerne om hans tjenstlige indsats og til et internt notat af 19. juli 2013 er tilstrækkeligt til at anse den anfægtede afgørelse for tilstrækkeligt begrundet. Ifølge sagsøgeren ville den omstændighed at tiltræde en sådan argumentation nemlig i det foreliggende tilfælde være ensbetydende med, at artikel 296 TEUF samt hans adgang til effektive retsmidler som fastsat i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder fratages enhver effektiv virkning.

28 Selv om sagsøgeren anerkender, at hans ansøgning til en stilling ved Rådet skete før vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, har han desuden ikke desto mindre gjort gældende, at begrundelsen for denne forlods ansøgning var et forsigtighedshensyn, idet han ville foregribe muligheden for en ny afgørelse om ikke-forfremmelse for hans vedkommende.

29 Sagsøgeren har påpeget, at han så meget desto mindre kunne kende begrundelsen for den anfægtede afgørelse, som han havde været opført på listen over de tjenestemænd og øvrige ansatte, som Cedefops styrelsesudvalg havde foreslået forfremmet.

30 Cedefop har for sit vedkommende gjort gældende, at selv om en fuldstændig manglende begrundelse ikke kan afhjælpes ved en begrundelse under retssagen, er den anfægtede afgørelse fremkommet i en kontekst, som er kendt af sagsøgeren, og som gjorde det muligt for denne at bedømme rigtigheden heraf, således at den nævnte afgørelse skal anses for at være tilstrækkeligt begrundet i overensstemmelse med de af retspraksis udledte principper. Disse principper fremgår i øvrigt af dom af 3. oktober 2006, Nijs mod Revisionsretten (T-171/05, EU:T:2006:288), som sagsøgeren selv har citeret til støtte for sin argumentation.

31 For det første har Cedefop henvist til, at gennemførelsen af en forfremmelse hviler på processuelle regler, som sagsøgeren, henset til hans stilling, ikke kunne være uvidende om, og som i det foreliggende tilfælde blev anvendt objektivt og korrekt.

32 For det andet har Cedefop anført, at sagsøgeren havde kendskab til indholdet og niveauet af de bedømmelser, der vedrørte ham, til de talrige bemærkninger, som han havde været genstand for hvad angår hans måde at lede sine medarbejdere på, samt til andre mangler og ulovligheder, der er nævnt i et internt notat af 19. juli 2013, som findes i hans personlige aktmappe. Cedefop har i denne henseende påpeget, at sagsøgeren i punkt 19 i sin klage klart har identificeret den kritik, som han havde været genstand for, således at han ikke med føje vil kunne gøre gældende, at han ikke er i stand til at forstå grundene til, at han ikke var opført blandt de forfremmede tjenestemænd.

33 For det tredje modsiges den omstændighed, at sagsøgeren angiveligt står uforstående over for den anfægtede afgørelses indhold, som angiveligt har medført, at han er blevet frustreret, og som har tilskyndet ham til at vende tilbage til Rådet, af den omstændighed, at fristen for indgivelse af ansøgninger til den stilling, som sagsøgeren beklæder i Rådet, lå forud for den dato, på hvilken den nævnte afgørelse blev vedtaget. Det følger heraf, at sagsøgeren udmærket var i stand til at foregribe indholdet af denne afgørelse, hvilket således antyder, at han havde et tilstrækkeligt kendskab til den sammenhæng, hvori denne blev vedtaget.

34 Hvad angår opførelsen af sagsøgeren på listen over tjenestemænd, som styrelsesudvalget foreslog forfremmet, har Cedefop i øvrigt anført, at den procedure, der er fastsat i Cedefops almindelige gennemførelsesbestemmelser (Cedefop/DGE/10/2011 og Cedefop/DGE/11/2011), i det foreliggende tilfælde blev fulgt korrekt, og at sagsøgeren, selv om han var opført på den konsoliderede liste over alle de tjenestemænd, der kunne forfremmes, som var udfærdiget af det nævnte styrelsesudvalg, ikke var opført på nævnte udvalgs liste over tjenestemænd, som ansættelsesmyndigheden slutteligt havde foreslået forfremmet.

35 Cedefop har konkluderet, at det af alle disse omstændigheder fremgår, og ikke udelukkende af indholdet af sagsøgerens personlige aktmappe, at sidstnævnte havde kendskab til den kontekst, som den anfægtede afgørelse indgik i.

36 I denne forbindelse bemærkes, at den begrundelsespligt, der er fastsat i vedtægtens artikel 25, stk. 2, som kun er en gentagelse af den generelle forpligtelse, der er fastsat i artikel 296 TEUF, ifølge fast retspraksis har til formål dels at give den pågældende tilstrækkelige oplysninger til at fastslå, om den akt, der indeholder et klagepunkt mod ham, er korrekt, og at gøre det muligt at anlægge et søgsmål ved Den Europæiske Unions retsinstanser, dels at gøre det muligt for sidstnævnte at efterprøve retsaktens lovlighed (jf. dom af 29.9.2005, Napoli Buzzanca mod Kommissionen, T-218/02, EU:T:2005:343, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis, af 3.10.2006, Nijs mod Revisionsretten, T-171/05, EU:T:2006:288, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis, og af 13.9.2016, Pohjanmäki mod Rådet, T-410/15 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:465, præmis 77 og den deri nævnte retspraksis). Det følger heraf, at den således fastsatte begrundelsespligt er et væsentligt princip i EU-retten, som kun

kan fraviges af tvingende hensyn (dom af 29.9.2005, Napoli Buzzanca mod Kommissionen, T-218/02, EU:T:2005:343, præmis 57, af 3.10.2006, Nijs mod Revisionsretten, T-171/05, EU:T:2006:288, præmis 36, og af 4.7.2007, Lopparelli mod Kommissionen, T-502/04, EU:T:2007:197, præmis 74). Denne forpligtelse, som er en integrerende del af princippet om god forvaltning, således som det fremgår af artikel 41, stk. 2, litra c), i chartret om grundlæggende rettigheder, har fået forstærket sin betydning efter ikrafttrædelsen af Lissabontraktaten, ved tilføjelsen af artikel 15, stk. 1, TEUF, og artikel 298, stk. 1, TEUF. En åben og effektiv EU-administration skal nemlig nøje overholde vedtægtsbestemmelserne. En begrundelse af enhver retsakt, der er bebyrdende for de EU-ansatte, er navnlig en nødvendig betingelse for at sikre et roligt arbejdsklima i EU-administrationen og undgå, at der opstår mistanke om, at ledelsen af administrationens ansatte hviler på vilkårlighed eller nepotisme.

37 Ifølge fast retspraksis forholder det sig ligeledes således, at selv om ansættelsesmyndigheden ikke har pligt til at begrunde en afgørelse om forfremmelse hverken over for adressaten herfor eller over for ikke-forfremmede ansøgere, har den derimod pligt til at begrunde sin afgørelse om afslag på en klage indgivet i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, af en ikke-forfremmet ansøger, idet begrundelsen for denne afgørelse om afslag skal være sammenfaldende med begrundelsen for den afgørelse, som klagen var rettet mod (jf. dom af 21.5.2014, Mocová mod Kommissionen, T-347/12 P, EU:T:2014:268, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis, og af 13.9.2016, Pohjanmäki mod Rådet, T-410/15 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:465, point 79 og den deri nævnte retspraksis).

38 Begrundelsen bør således fremkomme senest ved afslaget på klagen (dom af 20.2.2002, Roman Parra mod Kommissionen, T-117/01, EU:T:2002:35, præmis 26, og af 21.5.2014, Mocová mod Kommissionen, T-347/12 P, EU:T:2014:268, præmis 41).

39 Desuden skal spørgsmålet, om den anfægtede afgørelses begrundelse er tilstrækkelig, vurderes ikke blot i forhold til dens ordlyd, men også til den faktuelle og retlige sammenhæng, hvori den blev vedtaget (jf. dom af 14.2.1990, Delacre m.fl. mod Kommissionen, C-350/88, EU:C:1990:71, præmis 16 og den deri nævnte retspraksis, af 13.9.2016, Pohjanmäki mod Rådet, T-410/15 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:465, præmis 78, og af 19.1.2017, Kommissionen mod Frieberger og Vallin, T-232/16 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:15, præmis 41). Da forfremmelser i henhold til vedtægtens artikel 45, stk. 1, sker på grundlag af en udvælgelse, er det tilstrækkeligt, at begrundelsen for afslaget på klagen henviser til den anvendelse af de retlige og vedtægtsmæssige betingelser for forfremmelse, som er foretaget i tjenestemandens individuelle tilfælde (jf. dom af 20.2.2002, Roman Parra mod Kommissionen, T-117/01, EU:T:2002:35, præmis 27 og den deri nævnte retspraksis, og af 29.9.2005, Napoli Buzzanca mod Kommissionen, T-218/02, EU:T:2005:343, præmis 60).

40 I tilfælde af en fuldstændig mangel på begrundelse inden anlæggelsen af et søgsmål følger det i øvrigt af fast retspraksis, at den nævnte mangel ikke kan afhjælpes af forklaringer, som ansættelsesmyndigheden fremlægger efter anlæggelsen af søgsmålet. På dette tidspunkt opfylder sådanne forklaringer nemlig ikke længere deres funktion, således at anlæggelsen af et søgsmål bringer ansættelsesmyndighedens mulighed for at lovliggøre sin afgørelse med et svar om afslag på klagen til ophør (dom af 9.12.1993, Parlamentet mod Volger, C-115/92 P, EU:C:1993:922, præmis 23; jf. ligeledes dom af 7.2.2007, Caló mod Kommissionen, T-118/04 og T-134/04, EU:T:2007:37, præmis 268 og den deri nævnte retspraksis, og af 13.9.2016, Pohjanmäki mod Rådet, T-410/15 P, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:465, præmis 80 og den deri nævnte retspraksis).

41 Muligheden for at afhjælpe en fuldstændig mangel på begrundelse efter anlæggelsen af et søgsmål ville i øvrigt gøre indgreb i retten til forsvar, eftersom sagsøgeren kun ville råde over replikken til at anføre sine anbringender over for begrundelsen, som han først får kendskab til efter anlæggelsen af søgsmålet. Dermed påvirkes princippet om parternes ligestilling for Unionens retsinstanser (dom af 6.7.2004, Huygens mod Kommissionen, T-281/01, EU:T:2004:207, præmis 109, og af 29.9.2005, Napoli Buzzanca mod Kommissionen, T-218/02, EU:T:2005:343, præmis 62; jf. ligeledes kendelse af 8.3.2012, Marcuccio mod Kommissionen, T-126/11 P, EU:T:2012:115, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).

42 I tilfælde af et stiltiende og således ikke formelt begrundet afslag på en klage bidrager administrationens adfærd på afgørende måde til tvistens baggrund, for så vidt som den pågældende i mangel af en reaktion på hans klage inden for de frister, der er fastsat i vedtægtens artikel 90, stk. 2, tvinges til at anlægge sag for Retten for at få en behørig begrundelse af den afgørelse, der blev vedtaget for hans vedkommende. Denne handlemåde fra ansættelsesmyndighedens side, som er i strid med kravene om god forvaltning, medfører imidlertid, at der stilles spørgsmålstegn ved fordelingen af de respektive opgaver mellem dels administrationen, dels Unionens retsinstanser, for så vidt som sidstnævnte bliver den eneste og første instans, for hvilken den pågældende er i stand til at opnå en begrundelse, som er i overensstemmelse med vedtægtens artikel 25. Dette er så meget desto mere beklageligt, som administrationens overholdelse af sin begrundelsespligt under den administrative fase har til formål at gøre det muligt for den pågældende at forstå rækkevidden af den afgørelse, der er truffet for hans vedkommende, og i givet fald kan overbevise ham om rigtigheden af denne og følgelig om ikke at iværksætte et søgsmål for domstolene (jf. i denne retning dom af 15.9.2005, Casini mod Kommissionen, T-132/03, EU:T:2005:324, præmis 34).

43 Derimod er det blevet fastslået, at den omstændighed, at en begrundelse, der er afgivet i forbindelse med den administrative fase, blot er utilstrækkelig, ikke kan begrunde en annullation af den anfægtede afgørelse, når ansættelsesmyndigheden fremkommer med supplerende præciseringer under retssagen (dom af 12.12.2002, Morello mod Kommissionen, T-338/00 og T-376/00, EU:T:2002:314, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis, og af 4.5.2005, Sena mod EASA, T-30/04, EU:T:2005:161, præmis 71), idet det imidlertid af grunde svarende til de ovenfor i præmis 40-42 anførte forholder sig således, at institutionen ikke har ret til at lade en helt ny begrundelse træde i stedet for den oprindelige, urigtige begrundelse (jf. i denne retning dom af 29.9.2005, Napoli Buzzanca mod Kommissionen, T-218/02, EU:T:2005:343, præmis 63 og den deri nævnte retspraksis).

44 Retten har således tilladt, at en oprindelig utilstrækkelig begrundelse kan afhjælpes ved supplerende præciseringer, som fremkommer endog under sagen, når den pågældende før sagens anlæg allerede rådede over oplysninger, som udgjorde en indledende begrundelse (jf. dom af 20.2.2002, Roman Parra mod Kommissionen, T-117/01, EU:T:2002:35, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis, af 3.2.2005, Heurtaux mod Kommissionen, T-172/03, EU:T:2005:34, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis, og af 3.10.2006, Nijs mod Revisionsretten, T-171/05, EU:T:2006:288, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

45 I øvrigt har Retten bl.a. hvad angår en stiltiende afvisning af en klage vedrørende et afslag på forfremmelse fastslået, at en afgørelse skal anses for at være tilstrækkeligt begrundet, når den er vedtaget i en af den berørte tjenestemand kendt sammenhæng, som giver ham mulighed for at forstå rækkevidden af den foranstaltning, der er truffet mod ham (jf. dom af 15.9.2005, Casini mod Kommissionen, T-132/03, EU:T:2005:324, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis, af 29.9.2005, Napoli Buzzanca mod Kommissionen, T-218/02, EU:T:2005:343, præmis 64 og den deri nævnte retspraksis, og af 3.10.2006, Nijs mod Revisionsretten, T-171/05, EU:T:2006:288, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

46 Når imidlertid henses til vigtigheden af begrundelsespligten for så vidt angår retten til forsvar, er det kun undtagelsesvis, at den sammenhæng, hvori en afgørelse om ikke-forfremmelse, som blev stiltiende stadfæstet efter en klage, blev vedtaget, kan udgøre en indledende begrundelse af den nævnte afgørelse (dom af 29.9.2005, Napoli Buzzanca mod Kommissionen, T-218/02, EU:T:2005:343, præmis 79; jf. ligeledes i denne retning dom af 9.3.2000, Vicente Nuñez mod Kommissionen, T-10/99, EU:T:2000:60, præmis 44, og af 3.2.2005, Heurtaux mod Kommissionen, T-172/03, EU:T:2005:34, præmis 47). Under omstændigheder som de i denne sag foreliggende kan en indledende begrundelse således ikke foreligge uden nogen oplysninger fra ansættelsesmyndigheden vedrørende sagsøgerens specifikke situation og en sammenligning af hans fortjenester med de øvrige tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelsen, henset til kriterierne i vedtægtens artikel 45 (jf. i denne retning dom af 3.2.2005,

Heurtaux mod Kommissionen, T-172/03, EU:T:2005:34, præmis 46-50, og af 23.10.2013, Verstreken mod Rådet, F-98/12, EU:F:2013:156, præmis 31 og 32; jf. ligeledes analogt dom af 10.9.2009, Behmer mod Parlamentet, F-16/08, EU:F:2009:107, præmis 32).

47 I det foreliggende tilfælde er det ubestridt, at ansættelsesmyndigheden ikke har svaret udtrykkeligt på klagen, idet den har afslået denne ved en stiltiende afgørelse.

48 Der skal herefter foretages en undersøgelse af de forskellige forhold, som Cedefop har fremført, med henblik på at afgøre, om den sammenhæng, hvori den anfægtede afgørelse er vedtaget, gjorde det muligt for sagsøgeren at forstå rækkevidden af denne og følgelig at vurdere rigtigheden heraf, henset til de kriterier, der er fastsat i vedtægtens artikel 45.

49 I denne forbindelse bemærkes indledningsvis, at sagsøgeren den 19. april 2016 mundtligt for klageudvalget fremførte de argumenter, der blev påberåbt til støtte for klagen (jf. ovenfor præmis 13). Imidlertid har Cedefop ikke gjort gældende, at der ved denne lejlighed blev givet nogen, endog ufuldstændig, forklaring hvad angår begrundelsen for den anfægtede afgørelse.

50 I øvrigt har Cedefop for det første gjort gældende, at sagsøgeren beklædte stillinger, som gjorde, at han nødvendigvis havde kendskab til de regler, der fandt anvendelse på forfremmelsesområdet, og at han burde forstå, at disse regler var blevet anvendt korrekt og objektivt på hans tilfælde i forbindelse med forfremmelsesåret 2015. Imidlertid er dette forhold ikke relevant, eftersom det blotte kendskab, som sagsøgeren kan have haft til de kriterier, der skal tages hensyn til for at blive forfremmet, ikke må sammenblandes med kendskab til den måde, som disse kriterier er blevet anvendt på i hans tilfælde (jf. i denne retning og analogt dom af 10.9.2009, Behmer mod Parlamentet, F-16/08, EU:F:2009:107, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

51 Det samme gælder for så vidt angår direktøren for Cedefops skrivelse af 9. marts 2015, som blev fremsendt til samtlige ansatte i Cedefop, og hvortil sidstnævnte henviser i denne sag. I denne skrivelse indskrænkede nævnte direktør sig nemlig til i generelle vendinger at beskrive de kriterier, som ville blive anvendt i forbindelse med forfremmelsesåret 2015, og som talte såvel for og imod forfremmelse af tjenestemænd. Det følger heraf, at den nævnte skrivelse på ingen måde kunne gøre det muligt for sagsøgeren at forstå, hvorledes de nævnte kriterier var blevet anvendt i hans tilfælde.

52 Cedefop har for det andet gjort gældende, at sagsøgeren havde kendskab til den omfattende kritik, som han på det tjenstlige plan var genstand for, ikke blot hvad angik ledelsen af hans medarbejdere, men også hvad angik diverse uregelmæssigheder begået i forbindelse med procedurer for tildeling af offentlige kontrakter.

53 I denne forbindelse fremgår det ganske vist af sagsøgerens bedømmelsesrapporter for 2012-2014, at sidstnævnte kan have været genstand for kritiske bedømmelser, navnlig hvad angår ledelsen af hans medarbejdere. I bedømmelsesrapporten for 2012 bemærkede bedømmeren nemlig bl.a., at han i dette år forventede »en mere rolig og koordineret arbejdsform fra [sagsøgerens] og hans medarbejderes side«, men at »[dette] ikke fuldt ud var tilfældet i det første semester, idet der ind imellem var opstået visse spændinger i tjenesten«. I samme rapport anføres, at »[sagsøgeren] fortsat havde vanskeligt ved at fordele sin arbejdstid optimalt […] og at delegere til sine medarbejdere« til trods for konstaterede fremskridt, idet bedømmeren bemærkede, at sagsøgeren fortsat var »alt for optaget af at omgøre, forbedre eller fuldstændiggøre sine underordnedes arbejde«, hvilket gik ud over den tid, der blev anvendt på at »forfølge generelle prioriteringer og mål, som hans tjeneste [stod] over for, direkte ledelse af hans medarbejdere og konfliktstyring«. I bedømmelsesrapporten for 2013 bemærkede bedømmeren bl.a., at »det fortsat var nødvendigt med visse fremskridt [fra sagsøgerens side] for at sikre en passende kommunikation med hans medarbejdere, for effektivt at håndtere konflikter og for uden forhindringer at gennemføre rapporter, planlægning og administrative frister«. I bedømmelsesrapporten for 2014, dvs. den sidste bedømmelsesrapport vedrørende sagsøgeren, som blev vedtaget før den anfægtede afgørelse, bemærkede bedømmeren endelig, at sagsøgeren befandt sig

»meget bedre med at udforme regler og revidere dokumenter end med personaleledelse«, og at han fortsat brugte en for stor del af sin arbejdstid på at »omgøre, forbedre eller fuldstændiggøre dokumenter, når han [blev] kontaktet med henblik på tekniske udtalelser«. Bedømmeren beklagede endnu en gang, at denne tid ikke havde været anvendt på »de generelle prioriteringer og mål, som hans tjeneste [stod] over for samt på direkte ledelse af hans medarbejdere«, og gav udtryk for, at han i 2015 af sagsøgeren forventede en »mere rolig og koordineret arbejdsform for ham og hans medarbejdere«.

54 Sagsøgerens bedømmelsesrapporter for 2012-2014 indeholdt imidlertid også visse positive bedømmelser af sagsøgerens arbejde.

55 Det fremgår nemlig bl.a. af bedømmelsesrapporten for 2014, at sagsøgeren var »engageret«, »arbejdede meget« og var »en person, som var behagelig at arbejde sammen med«, og vicedirektøren for Cedefop påpegede i samme rapport, at sagsøgeren havde »nået alle de mål, som han [var blevet] tildelt med et godt kvalitetsniveau«, og påpegede hans store »engagement og pligtfølelse«.

56 Mere generelt blev den samlede bedømmelse af sagsøgeren, således som det fremgår af bedømmelsesrapporterne for 2012-2014, anset for tilfredsstillende, idet hans indsats i løbet af hvert af disse år blev bedømt til niveau III, dvs. en indsats, som var »god og svarer til det niveau, som kræves for stillingen«.

57 Desuden viser bedømmelsesrapporterne for 2012 og 2013 en forbedring af sagsøgerens lederevner. Det fremgår nemlig af bedømmelsesrapporten for 2012, at sagsøgeren fulgte en lederuddannelse for at forbedre sine kvalifikationer på dette område, og at han fra dette år »udfærdigede en handlingsplan og begyndte at gennemføre de modtagne erfaringer«. Af denne rapport fremgik imidlertid sagsøgerens udviklingsevne i denne henseende. Det efterfølgende år noterede bedømmeren i bedømmelsesrapporten for 2013 »[sagsøgerens] fremskridt for så vidt angår ledelse af medarbejdere« og navnlig »afholdelsen af regelmæssige personalemøder«. Idet bedømmeren påpegede, at »der fortsat kunne gøres fremskridt«, bemærkede han, at sagsøgeren havde »delegeret flere af hans kontrolfunktioner […] med henblik på at frigøre tid til hans mere direkte og administrative ledelsesopgaver« og anerkendte således »den indsats, som [sagsøgeren havde gjort] for at forbedre sine [lederevner]«.

58 Endelig bemærkede bedømmeren i bedømmelsesrapporten for 2014, at sagsøgeren i det væsentlige havde »nået alle de mål, der var fastsat for ham, med et godt kvalitetsniveau«, og at hans »store engagement og pligtfølelse var meget værdsat«.

59 Under disse omstændigheder må det lægges til grund, at den blotte tilstedeværelse af kritiske elementer i sagsøgerens bedømmelsesrapporter for 2012-2014 ikke gjorde det muligt for sidstnævnte at forstå, hvorledes de kriterier, der er fastsat i vedtægtens artikel 45, var blevet anvendt på hans situation og efter Cedefops sammenligning af fortjenesterne hos de forfremmelsesværdige tjenestemænd i forfremmelsesåret 2015 begrundede afgørelsen om ikke at forfremme sagsøgeren i det nævnte forfremmelsesår.

60 I øvrigt kan ingen af de 11 skrivelser og e-mails, som Cedefop har henvist til i forbindelse med det første anbringende, jf. bilag B.15 og B.19-B.28, udgøre en, omend utilstrækkelig, forklaring på, hvorledes ansættelsesmyndigheden bedømte sagsøgerens fortjenester i forbindelse med forfremmelsesåret 2015, henset til de i vedtægtens artikel 45 fastsatte kriterier.

61 Hvad indledningsvis angår to e-mails udvekslet den 9. januar 2015 mellem ansatte i Cedefop, der medvirkede ved bedømmelsen af sagsøgeren, jf. bilag B.26, konstateres nemlig blot, at de ikke blev fremsendt til sagsøgeren. Eftersom det ikke fremgår af sagsakterne, at en kopi af disse e-mails blev fremsendt til ham under den administrative procedure, kan disse dokumenter under ingen omstændigheder udgøre en indledende begrundelse.

62 Hvad i øvrigt angår de andre dokumenter, hvortil Cedefop henviser, og hvoraf hovedparten er fremkommet mere end et år før vedtagelsen af den anfægtede afgørelse og visse endog mere end fem år, endog syv år, før denne, beviser disse ganske vist, at sagsøgeren havde kendskab til visse kritikpunkter, der blev fremsat vedrørende ham, hvad angår hans lederevner samt hans behandling af visse sager om offentlige kontrakter.

63 En anerkendelse af, at blotte negative bedømmelser af en ansat kan være tilstrækkelige til at udgøre en indledende begrundelse, under omstændigheder som de i denne sag foreliggende, risikerer imidlertid at bringe formålet med den administrative procedure, der er fastsat i vedtægtens artikel 90, stk. 2, dvs. ifølge fast retspraksis en mindelig bilæggelse af tvister, der opstår på tidspunktet for klagen, i fare (dom af 7.3.1996, Williams mod Revisionsretten, T-146/94, EU:T:1996:34, præmis 44, og af 3.12.2015, Cuallado Martorell mod Kommissionen, T-506/12 P, EU:T:2015:931, præmis 64).

64 En sådan tilgang ville nemlig gøre det muligt for ansættelsesmyndigheden at henholde sig til enhver negativ bedømmelse af den ikke-forfremmede ansøger, og som sidstnævnte er blevet oplyst om, med henblik på at frigøre sig fra den forpligtelse til at meddele denne en begrundet afgørelse om afslag på hans klage, der følger af vedtægtens artikel 90, stk. 2, andet afsnit, og som er et særligt udtryk dels for kravet om begrundelse af enhver afgørelse, der indebærer et klagepunkt, der er fastsat i vedtægtens artikel 25, andet afsnit, dels af retten til god forvaltning, der er sikret ved artikel 41 i chartret om grundlæggende rettigheder.

65 En sådan undladelse af at besvare en klage, som tillige er indgivet over en afgørelse om ikke-forfremmelse, der heller ikke er begrundet, kan imidlertid skabe eller forstærke en følelse af uforståelighed, endog frustration, hos den pågældende og således skabe et klima, som fremmer anlæggelsen af et søgsmål for Unionens retsinstanser, som, hvis ansættelsesmyndigheden havde handlet med den krævede omhu, eventuelt kunne have været undgået.

66 For det tredje kan Cedefop ikke gives medhold i påstanden om, at eksistensen af en indledende begrundelse af den anfægtede afgørelse fremgår af punkt 19 i klagen, hvori sagsøgeren har oplyst, at »[h]ans overordnede […] mundtligt og skriftligt gav udtryk for hans utilfredshed med den måde, hvorpå [han] ledte [s]ine medarbejdere«.

67 Denne konstatering afspejler nemlig allerhøjst sagsøgerens vurdering hvad angår et element, som Cedefop kunne have taget hensyn til i forbindelse med bedømmelsen af hans fortjenester i løbet af bedømmelsesåret 2015. Af de ovenfor i præmis 63-65 anførte grunde kan den ikke-forfremmede ansøgers blotte kendskab til negative bedømmelser af ham principielt ikke træde i stedet for den begrundelse af afgørelsen om ikke-forfremmelse, som den nævnte ansøger har ret til at forvente af ansættelsesmyndigheden som svar på hans klage.

68 Cedefop kan ikke på dette punkt støtte sig til dom af 24. februar 2010, P mod Parlamentet (F-89/08, EU:F:2010:11), hvori Personaleretten hvad angik en afgørelse om opsigelse fandt, at det fremgik af »selve ordlyden af den af sagsøgeren indgivne klage […] at denne ved aktindsigt i sin personlige aktmappe kunne have fået kendskab til ansøgningen om opsigelse« og »således var i stand til at gøre sig bekendt med, at den nævnte ansøgning og dernæst den omtvistede afgørelse var baseret på et »tillidsbrud, såvel personligt som politisk, mellem [hende] og [A.M.], [løsgænger] og hendes direkte administrative overordnede««. Den i denne sag omhandlede situation er nemlig ikke sammenlignelig, eftersom det ikke fremgår af nogen oplysninger i sagsakterne, at sagsøgeren under den administrative procedure kunne have fået kendskab til noget dokument fra Cedefop, hvoraf det fremgik, hvorledes kritikken af hans evner på området for personaleledelse havde begrundet afgørelsen om ikke at forfremme ham efter den sammenligning af fortjenester, der er fastsat i vedtægtens artikel 45.

69 For det fjerde kan den af Cedefop påberåbte blotte omstændighed, at sagsøgeren havde indgivet en ansøgning til en stilling ved Rådet mere end en måned før vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, endelig allerhøjst, således som det fremgår af sagsøgerens egen forklaring, vise, at han frygtede ikke at

blive forfremmet og på denne måde ønskede at skabe sig mulighed for at forlade Cedefop, hvis han ikke blev forfremmet. Derimod beviser denne omstændighed på ingen måde, at sagsøgeren på dette tidspunkt med sikkerhed vidste, at han ikke ville blive forfremmet, eller, så meget desto mere, at han havde kendskab til begrundelsen for afgørelsen om ikke-forfremmelse.

70 Det fremgår af det ovenstående, at sagsøgeren, inden han fik kendskab til svarskriftet, allerhøjst kunne formode, at den kritik, som han havde været genstand for hvad angår hans lederevner i Cedefop samt hvad angår visse mangler i forbindelse med hans behandling af visse sager, kunne have en indvirkning på bedømmelsen af hans fortjenester for forfremmelsesåret 2015.

71 Derimod gør ingen af de af Cedefop fremførte oplysninger det muligt at godtgøre, at sagsøgeren før anlæggelsen af dette søgsmål var i stand til at forstå den måde, hvorpå der var taget hensyn til denne kritik i forbindelse med anvendelsen på hans situation af kriterierne for bedømmelsen af de fortjenester på forfremmelsesområdet, der er fastsat i vedtægtens artikel 45. Det følger heraf, at den sammenhæng, hvori den anfægtede afgørelse er vedtaget, ikke kan anses for en, omend utilstrækkelig, begrundelse af den anfægtede afgørelse.

72 Følgelig må det første anbringende tiltrædes, og den anfægtede afgørelse annulleres, uden at det er fornødent at undersøge det andet og det tredje anbringende, som sagsøgeren har påberåbt. Det er heller ikke under disse omstændigheder nødvendigt at tage stilling til Cedefops anfægtelse af antagelsen til realitetsbehandling af et vist antal oplysninger, der er fremført i stævningen, og som ifølge Cedefop går langt ud over rammerne for denne tvist og derfor er irrelevante for løsningen af denne.

Om erstatningspåstanden

73 Sagsøgeren har nedlagt påstand om erstatning af det økonomiske og ikke-økonomiske tab, han påstår at have lidt som følge af vedtagelsen af den anfægtede afgørelse.

74 I denne forbindelse har sagsøgeren, hvad angår det ikke-økonomiske tab, indledningsvis gjort gældende, at den fuldstændigt manglende begrundelse af den anfægtede afgørelse udgjorde en særlig grov fejl fra ansættelsesmyndighedens side, som, ud over betaling af omkostninger i forbindelse med sagsanlægget, har kunnet forvolde ham yderligere stress og frustrationer. Ifølge sagsøgeren kan en sådan fejl ikke erstattes på passende vis blot ved en annullation af den nævnte afgørelse.

75 I øvrigt har sagsøgeren gjort gældende, at hans ikke-økonomiske tab ligeledes følger af den adfærd, som er udvist af Cedefop, som uden at have foretaget en egentlig sammenligning af fortjenesterne som omhandlet i vedtægtens artikel 45 uberettiget afslog at forfremme ham til trods for hans bestræbelser og de konkrete resultater, som han havde opnået i løbet af 16 år ved dette EU-organ. Han har anført, at de følelser af uretfærdighed, frustration og modløshed, der således opstod hos ham, gjorde, at han besluttede at blive genansat ved Rådet, hvilket betød, at hans familie skulle flytte og tilpasse sig et nyt levested. Denne del af det ikke-økonomiske tab, der er opgjort til 16 000 EUR, svarende til 1 000 EUR pr. års anciennitet, kan ligeledes adskilles fra den anfægtede afgørelse og skal således erstattes uafhængigt af, om denne afgørelse annulleres eller ej.

76 Hvad angår det økonomiske tab har sagsøgeren henvist til et økonomisk tab svarende til det indtægtstab, der er lidt i forhold til den situation, som han ville have befundet sig i, hvis han var blevet forfremmet, idet dette beløb skal tillægges morarenter på grundlag af den sats, som er fastsat af Den Europæiske Centralbank (ECB).

77 Cedefop har anfægtet denne erstatningspåstand. Ifølge Cedefop er den anfægtede afgørelse ikke behæftet med nogen ulovlighed, hvorfor sagsøgeren ikke har godtgjort nogen fejl, der kan medføre, at Unionen ifalder ansvar uden for kontrakt. Cedefop har i denne forbindelse påpeget, at sagsøgeren ikke

med rette kan kræve erstatning af det økonomiske tab, som han hævder at have lidt, for så vidt som tjenestemænd ikke har nogen ret til forfremmelse. Ligeledes er Cedefop af den opfattelse, at det tab, der angiveligt er lidt af sagsøgeren som følge af hans tilbagevenden til Rådet, ikke kan tilskrives Cedefop, eftersom sagsøgeren frivilligt foretog dette valg. Dette godtgøres af de skridt, som sagsøgeren foretog med henblik på at forlade Cedefop allerede før vedtagelsen af den anfægtede afgørelse. Endelig har Cedefop påpeget, at sagsøgerens opgørelse af hans påståede ikke-økonomiske tab ikke hviler på noget beregningsgrundlag eller på noget retsgrundlag.

78 I denne forbindelse bemærkes, at det ifølge fast praksis på det tjenestemandsretlige område er en forudsætning for, at Unionen kan ifalde ansvar uden for kontrakt, at tre betingelser er opfyldt, nemlig at den adfærd, der lægges institutionen til last, er retsstridig, at der foreligger et reelt tab, og at der er årsagssammenhæng mellem denne adfærd og det påståede tab. De tre betingelser er kumulative, hvilket indebærer, at fraværet af én af dem betyder, at Unionen ikke kan ifalde ansvar (dom af 1.6.1994, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., C-136/92 P, EU:C:1994:211, præmis 42; jf. ligeledes dom af 16.12.2010, Kommissionen mod Petrilli, T-143/09 P, EU:T:2010:531, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis, og af 17.5.2017, PG mod Frontex, T-583/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:344, præmis 97 og den deri nævnte retspraksis).

79 Det følger heraf, at selv om det godtgøres, at en institution, et organ eller et agentur i Unionen har begået en fejl, kan Unionen rent faktisk kun ifalde ansvar, såfremt sagsøgeren bl.a. har bevist, at han har lidt et tab (jf. i denne retning dom af 9.11.2004, Montalto mod Rådet, T-116/03, EU:T:2004:325, præmis 126 og den deri nævnte retspraksis, og af 29.9.2005, Napoli Buzzanca mod Kommissionen, T-218/02, EU:T:2005:343, præmis 98 og den deri nævnte retspraksis).

80 Hvad angår det af sagsøgeren påberåbte økonomiske tab samt den del af det ikke-økonomiske tab, som han påstår at have lidt som følge af Cedefops afslag på at forfremme ham uden at have foretaget en egentlig undersøgelse af hans fortjenester som omhandlet i vedtægtens artikel 45, påpeges, at disse påståede tab i det væsentlige følger af de materielle ulovligheder, der er påberåbt i det andet og det tredje anbringende til støtte for annullationspåstanden.

81 Når den anfægtede afgørelse imidlertid er behæftet med en manglende begrundelse og af denne grund skal annulleres (jf. ovenfor præmis 72), er Retten ikke i stand til at bedømme rigtigheden af denne efter en undersøgelse af anbringenderne herfor (jf. analogt dom af 29.9.2005, Napoli Buzzanca mod Kommissionen, T-218/02, EU:T:2005:343, præmis 99). Det bemærkes nemlig på dette punkt, at en af begrundelsens funktioner netop er at gøre det muligt for Unionens retsinstanser at efterprøve lovligheden af de retsakter, som de får forelagt (jf. ovenfor præmis 36).

82 Det påhviler således Cedefop i henhold til artikel 266, første afsnit, TFUE at træffe de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af denne dom og, om nødvendigt, at træffe en ny, begrundet afgørelse (jf. i denne retning dom af 29.9.2005, Napoli Buzzanca mod Kommissionen, T-218/02, EU:T:2005:343, præmis 100, og af 18.11.2015, Diamantopoulos mod EEAS, F-30/15, EU:F:2015:138, præmis 33). På dette tidspunkt kan Retten ikke konkludere, at der foreligger et sikkert økonomisk tab som følge af afslaget på at forfremme sagsøgeren, henset til, at der skal træffes en ny afgørelse af Cedefops direktør.

83 Hvad angår den del af det ikke-økonomiske tab, der følger af den anfægtede afgørelses manglende begrundelse, skal der tages hensyn til den omstændighed, at det, således som det fremgår af undersøgelsen af det første anbringende, først var i forbindelse med læsningen af svarskriftet, som blev forkyndt for sagsøgeren mere end ni måneder efter indgivelsen af klagen, at denne for første gang fik kendskab til en forklaring hvad angår grundene til, at han ikke blev forfremmet i forbindelse med forfremmelsesåret 2015. Det er således godtgjort, at den fuldstændigt manglende begrundelse af den anfægtede afgørelse dels anbragte sagsøgeren i en situation af usikkerhed hvad angik grundene til hans manglende forfremmelse langt ud over den frist, inden for hvilken svaret på klagen skulle foreligge, dels tvang ham til at indlede en retslig procedure for at opnå en forklaring herpå.

84 De følelser af uretfærdighed, frustration og modløshed, der således opstod hos sagsøgeren (jf. ovenfor præmis 64), skyldes imidlertid alene ansættelsesmyndighedens adfærd under den administrative fase. Denne adfærd forvoldte således sagsøgeren et særligt ikke-økonomisk tab, der ikke kan erstattes på passende vis blot ved en annullation af den anfægtede afgørelse (jf. analogt dom af 12.12.2002, Morello mod Kommissionen, T-181/00, EU:T:2002:313, præmis 131 og 132, og af 15.9.2005, Casini mod Kommissionen, T-132/03, EU:T:2005:324, præmis 102).

85 Under disse omstændigheder finder Retten, idet det lidte tab er opgjort efter ret og billighed, at tildelingen af et beløb på 2 000 EUR udgør en passende erstatning for den del af det af sagsøgeren påståede ikke-økonomiske tab, der følger af den manglende begrundelse af den anfægtede afgørelse, og at påstanden om erstatning således skal tiltrædes i denne udstrækning.

Sagsomkostninger

86 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 2, træffer Retten i øvrigt afgørelse om sagsomkostningernes fordeling, hvis der er flere tabende parter. I overensstemmelse med procesreglementets artikel 135, stk. 2, kan Retten endelig pålægge endog en vindende part helt eller delvist at betale sagsomkostningerne, såfremt det synes berettiget, henset til denne parts forhold, også forud for sagsanlægget, og navnlig såfremt denne har påført modparten udgifter, som Retten finder, er påført unødvendigt eller af ond vilje.

87 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren ganske vist tabt sagen hvad angår en del af hans erstatningspåstand, således at Cedefop kan anses for at være den vindende part for så vidt angår denne del af tvisten. Ikke desto mindre skal der tages hensyn til den omstændighed, at den anfægtede afgørelse var behæftet med en manglende begrundelse, at Cedefop uretmæssigt undlod at besvare sagsøgerens klage, og navnlig, at ingen indledende begrundelse gjorde det muligt for sidstnævnte inden anlæggelsen af dette søgsmål at forstå begrundelsen for hans manglende forfremmelse. Det er således Cedefops adfærd i sig selv under den administrative procedure, som tvang sagsøgeren til at anlægge dette søgsmål for at få kendskab til den nævnte begrundelse. Retten finder herefter, at det på grundlag af en rimelig vurdering af sagens omstændigheder bør bestemmes, at Cedefop bærer sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Niende Afdeling):

1) Afgørelsen truffet af direktøren for Det Europæiske Center for Udvikling af Erhvervsuddannelse (Cedefop) den 4. november 2015 om ikke at forfremme Georges Paraskevaidis til lønklasse AD 12 i forfremmelsesåret 2015 annulleres.

2) Cedefop betaler Georges Paraskevaidis et beløb på 2 000 EUR i erstatning for det tab, som han har lidt.

3) I øvrigt frifindes Cedefop.

4) Cedefop betaler sagsomkostningerne.

Gervasoni Madise da Silva Passos

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 26. oktober 2017.

Underskrifter